

af, at Folketinget havde forkastet Brændevinsafgiften. Det vil være ret forklarligt, at jeg og mine Meningsfæller ikke anerkende denne Grund; at Flertallet har denne Grund, er en Sag for sig; men jeg anser det for overflødigt at komme ind paa en Diskussion derom, jeg har blot villet nævne det for at reservere mig imod, at det skulde være min Mening, det staa udelukkende for Flertallets Regning. Dernæst hedder det paa næste Side i Betænkningen, at det er ikke lykkedes Kommissionen at løse den stillede Opgave. Jeg mindes ikke i hele mit Rigsdagsliv, at nogen Kommission har løst sin Opgave saa godt som denne. Denne Kommission har utvivlsomt haft Lykken med sig. Den er bleven enig om et Forslag paa Grundlag af det, hvorom der var opnaaet Enighed i saa store og væsentlige Punkter baade i Folketinget og Landstinget tidligere. Den har faaet Tilslutning fra alle Sider. Den har faaet sit Forslag vedtaget saa omtrent enstemmigt i det andet Ting, og den har faaet sit Forslag anerkendt af den største Del af Befolkningen, saa jeg tror, jeg har Ret til at sige, at aldrig i alt Fald ikke i den Tid, jeg erindrer, har en Kommission været saa lykkelig med den Opgave, som har været den betroet, som denne, og derfor undrer det mig noget, at Flertallet kan sige uden videre, at det ikke er lykkedes denne Kommission at løse denne Opgave. Saa omtaler Flertallet — jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, jeg skal kun holde mig til nogle enkelte større Træk for ikke at opholde det høje Ting mere end højst nødvendigt — nederst paa næste Side dette Tilskud paa 0,4 pro mille af alle Ejendomsværdierne fra Staten til Kommunerne som en Slags Indkomstkildebeskatning, men der er jo ikke Tale om, at det i nogen Maade har noget som helst til fælles med Indkomstkildebeskatning, der er jo ikke sagt et eneste Ord hverken i Lovforslaget eller Betænkningen i Retning af, at det skulde være en Indkomstkildebeskatning, tværtimod, det er simpelt hen et Tilskud fra Staten til Kommunerne. I mange, mange Aar har man jo drøftet den umulige Opgave, der har været stillet, at faa Skat af Prioriteter i de forskellige Ejendomme, men fundet det mer eller mindre umuligt, og at man saa gennem dette Tilskud fra Statskassen kan komme til at yde et Slags Vederlag til Kommunerne, fordi det andet ikke kan opnaas, det er netop dette Forslags store Fortjeneste, det er netop et af Glanspunkterne i Kommissionens Forslag; den Mand, der har opfundet

det, fortjener i høj Grad Tak, hans Forslag er Ære værd, men der er ikke Tale om, at det skulde i mindste Maade have noget at gøre med en Indkomstkildebeskatning. Flertallet kunde derfor gerne have sparet sig alle sine Betragtninger om de urimelige Omsvøb og om de direkte Skatter paa de enkelte Prioritetshavere osv. osv., det ligger aldeles ikke for her i dette Forslag. — Dernæst taler Flertallet Sp. 701—2 nederst om, at Opgaven er i første Række at udfinde en rationel, retfærdig og ensartet Maalestok for Paaligning af direkte Skat saavel til Stat som til Kommune, og jeg erkender, at det er rigtigt, det maa være Opgaven. Hvorvidt Flertallet nu her har løst den Opgave med Hensyn til en retfærdig Beskatning baade til Stat og til Kommune, kunne vi jo nu forhandle om, og det skal jeg komme ind paa siden. I dette Øjeblik skal jeg gøre opmærksom paa, at her er ikke Tale om nogen Ensartethed i Beskatning til Stat og til Kommune. Venstre har i en Menneskealder, i alt Fald siden 1871, haft det Formaal for Øje at naa til en Formue- og Indkomstskat efter ensartede Regler baade til Stat og til Kommune. Gennem en Formue- og Indkomstskat vil det Tid efter anden lykkes at naa til saadanne ensartede Regler, men gennem de her foreslaaede Regler er det umuligt at naa til en saadan Ensartethed, saa med Hensyn til Ensartetheden har Flertallet efter mit Skøn ikke løst sin Opgave.

Jeg skal dernæst komme lidt ind paa Flertallets Tal nederst Sp. 703—4 og øverst paa næste Side i Forbindelse med en Række Tal, den ærede Ordfører i Dag har fremsat for dette høje Ting. Disse Tal ere misvisende i forskellige Retninger. Det er saaledes misvisende, naar det siges i Betænkningen som Resultat af de der nævnte Tal, at 5,610,000 Kr. ikke blive erstattede ved den ny Ejendomsskat. Der har jo Flertallet begaaet en stor Forglemmelse, selvfølgelig er det ikke sket med Forsæt, men her er jo glemmt, at de ikke blot alle svare Skat af 1,2 pro mille Ejendomsskyld til Staten af faste Ejendomme, men desforuden til Staten svare en Formueskat af 0,8 pro mille af faste Ejendomme, hvilken Formueskat efter Flertallets egne Tal her vil udgøre lidt over 3,200,000 Kr., og dette Beløb maa i hvert Fald fradrages de 5,610,000 Kr. Jeg skal ikke komme ind paa at tale om, at Indkomstskatten for en væsentlig Del kommer til at hvile paa Erhverv osv. og at det saaledes indirekte bidrager til at formindske Forskellen; det